

Kağıttan Kar Tanecikleri

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 24 Kasım 2019

Mağdur bir düşün temsilci miyim de kabaran nehir yataklarında fay hattına rast geliyorum mazinin? Ve sevdanın bir mizansene eşlik ettiği o hatırat yüklü kamyonda biliyorum ki; az evvel ezilmekten son anda kurtulduğum hafriyat kamyonunun şoförüne nasıl da söyleniyorum.

Günden irak bir niyaz dilimde teberru.

Aşkın parantez açtığı bir kucak elbet tevazu yüklü gölgeme taziyelerini sunan mezarlık bekçisi.

Öğün arası yaşıyorum mutluluğu ve buna sebebiyet veren illa ki kalemim ve yol arkadaşlarım oysak daha dün çıkmıştı yoldan tüm doğrular ve kanıksadığım ne varsa sırtını dönmüştü bana.

Sildim gözlerimi işte ve ağladığıma sadece melekler ve Tanrı şahit.

Kıyıma uğrayan bir yürek neferi iken içimdeki cennet bahçesi, ben eğilip bükülmeden sıramı savmayı bekliyorum.

Tuzu kuru ne de olsa cihanın ve başa çıkamadığım ne varsa hayatımda illa ki ıskaladığım mutluluk ve ben, o mutlak zincirin bir halkası olmayı filan da talep etmezken kimselerden.

Kimsesizliğimin bam telinde hoyrat bir notayım belki de ve sol anahtarında patinaj yapan sessizliğin melodisi.

Okul korosunda soprano vafımla şarkılar söylediğim günlerin özlemi var içimde ve sevdiğime emin olduğum insan izlekleri çünkü sevdiğim kadar sevdiğime inanmışken...

Sözcükler aforoz ediyor sessizliği.

Ve mavi mintanım.

Göz göre göre rest çektiğim ne ise.

Neyden ibaret olduğum mu neye denk düştüğüm mü?

Ablam kadar sevdiğim dostuma yakınıyorum ve içimi bir bir döküyorum onun yüreğindeki haliya ve konfetiler uçuşuyor.

Yorgunluğa mahal veren illa ki bir şeyler var.

Mesela mesaiden arta kalan zamanında ç/alıştığım kadar da ç/ağladım... artık insanlar neyin hesabını yapıyorsa.

Belki de para batıyor bana hem de fazlasıyla lakin parasız da geçmiyor ne döngü ne gün.

Bağcıklarını söküyorum içimdeki yavru serçenin ve şakıyan sesine kulak veriyorum: o kadar minik ve korunmasız ki üstelik annesi tarafından terk edilmiş.

Şükürler olsun ki; annem asla terk etmedi beni belki de gidip ansızın dönmesi an meselesi iken ve acil ekibi anneme, bizimle kal, diye bas bas bağıırken.

Aşka biat sırnaşık bir canlıyım işte ve sevmelerin insanı hatta öyle ki; sevmek gibi bir maruzatım ve talebim de yok üstelik asla ve asla hayattan fazla bir talebim de olmamışken.

Sağanak bastırdı ve yorgun ayaklarım iyice ağırlaştı.

Nemlenen gözlerimi daha da ıslatabilirim en azından anlamayacaklar ağladığımı.

Kuşun inlediğini duyuyorum şimdi de sanırım aç karnına ve terk edilmişliğine isyan ediyor mazlum kuş.

Göğün parantez açtığı bir buluta dikiyorum gözümü ve rütbemi sorguluyorum. Sahi benim görevim ne ola ki? Üstelik bir ömür; o iş senin bu iş benim daldan dala seğırtip de hala arkamı annem toplarken.

Tayin edildiğim nice görev yeri.

Ve üzünç başlığı altında bir seyrüsefer.

Her ne kadar paradan yana derdimi ifa etmenin bir çözüm olacağını zannetsem de biliyorum ekmek parasının nasıl da zor kazanıldığı ve sabahın köründe eve döndüğüm, fazla mesaiye kaldığım zamanlar; o yüzden tutumlu olmayı da bir ilke edinmişken.

Benim tüm derdim kâğıtla bir de kalemle üstelik okuma yazmayı dahi bilmediğim zamanlardan kalan bir alışkanlık.

İlla ki çizip karaladığım yaprakları yırtıp havaya serpeceğim hem de uçuşan kâğıt parçalarına hayran gözlerle bakıp da kar'a esir düşmüş bir yolcuymuşçasına kendimi yolda kalmış bir kazazede gibi tahayyül

ettiğim ve uçuşan zerrelere aslında kar tanecikleri olduğuna da kanaat getirmişken...

Hem öyle değil mi hani?

Bulutlardan üstümüze üstümüze yağan kar taneleri asla da birbirine zarar vermeden ve dokunmadan süzülüyor mu?

Belki de o yüzden; beyaza ve sevgiye düşkünlüğüm.

Yağın kar gibi.

Ya da önümde duran bu boş sayfa.

Yetmedi kar taneleri gibi yüreğimin de ilhamı iken insan sevgim ve bu yüzden saf tuttuğum Allah katında, ben Allah rızası için yaşayıp insanları da Allah dostu belleyip içimi açtığım akabinde başıma gelmeyen de kalmadığı lakin...

Ödün vermiyorum işte hem hayallerimden hem safiyet yüklü benliğimden ve ben ısrarla sevip inanırken ısrarla da canım yanıyor ve nihayetinde bu kısır döngüyü kırıp basamak biliyorum tüm acı ve sıkıntılarımı elbette hidayet yolunda kendimce ilerlediğim ve dokunmak adına kâinatın kalbine.

Az evvel öldü içimdeki yavru serçe ve hala açık gözleri belki de gözü açık gidecek olan tek o da değil.

Sözcükler frapan.

Noktalama işaretleri pek bir fevri.

Sevginin telaffuz edildiği her kareyi mesken edinip içimdeki üçgeni yerleştiriyorum karenin içine:

Hani, o, sevgi, inanç ve umut üçgeni.

Çemberin merkezine ekip de yalnızlığı kendi etrafımı tavaf ettiğim bir ömrü yâd edip bu sefer sevdiğim insanların yüreğini tavaf ediyorum elbette düşlerim ve de dualarım eşlik ederken ve üşüdüğümü fısıldıyorum ne zamanki açmaza düşeyim, inatla sevip inanıyorum belki de asla kendime itiraf edemeyeceklerimi yazıyorum kelime kelime ve bozguna uğradığım koca ömrü tertipliyorum yeniden ve insan silüetinde her yetim sancımı da sahiplenip pay ederken duygularımı.